

Sygn. akt: I C 173/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Łukasz Solecki

Protokolant: Ewelina Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej K. O. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową E. O.

przeciwko (...) S.A. w W. Oddział we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. Oddział we W. na rzecz powódki K. O. kwotę 55.000 złotych (pięćdziesiąt pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi z tym, że co do kwoty:

- 5.000 zł od dnia 22 marca 2011 r. do dnia zapłaty,

- 50.000 od dnia 07.02.2013 r. do dnia zapłaty,

II. oddała dalej idące powództwo,

III. ustala odpowiedzialność strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 23 maja 2010 r. wobec powódki,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 7267 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

V. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w W. Oddział we W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 519,38 tytułem brakujących kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 173/11

UZASADNIENIE

Powódka K. O. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej (...) SA w W. kwoty 5000 zł tytułem dopłaty do wypłaconego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2010r oraz obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1200zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że uczestniczył w dniu 23 maja 2010r w L. w wypadku drogowym w wyniku, którego doznała urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz ogólnych potłuczeń ciała. Podał także, iż sprawca szyjnego oraz głowy. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej, która przyjęła odpowiedzialność z tego tytułu.

Powód podniósł, że kwota wypłacona mu przez stronę pozwaną z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 1.000,00 zł, zwiększoną następnie o 4.000,00 zł po jego odwołaniu jest niewspółmierna do doznanej przez nią krzywdy.

Strona pozwana (...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że wypłacona powódce łączna kwota 5 000 zł zadośćuczynienia w całości wypełnia ciężący na niej obowiązek z tego tytułu. Podniosła nadto, że wypłacona suma zadośćuczynienia w sposób właściwy spełnia charakter kompensacyjny i jest ekonomicznie odczuwalna dla powódki, jak również przy określeniu świadczenia z powyższego tytułu zostały uwzględnione wszelkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, w szczególności charakter i dolegliwość doznanych urazów, stopień uciążliwości i przebieg leczenia oraz konsekwencje w życiu osobistym obecnie i w przyszłości.

W piśmie z dnia 4 lutego 2013r pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie kwoty 55.000,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2010r. oraz kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3600zł a także ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2010 r w L. przy ulicy (...) doszło do wypadku drogowego w którym została poszkodowana K. O.. Sprawca powyższego zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) SA w W.. Na miejsce zdarzenia przyjechało pogotowie ratunkowe, które odwiozło powódkę na izbę przyjęć. Wskutek przedmiotowego zdarzenia drogowego powódka, doznała uraz głowy oraz kręgosłupa szyjnego.

W związku z nasilającymi się bólami kręgosłupa szyjnego powódka udała się do poradni ortopedycznej , gdzie stwierdzono skręcenie kręgosłupa szyjnego i zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego.

Powódka została skierowana na rehabilitację – fizjoterapię, gdzie poddano ją zabiegom.

Dowód akta szkodowe

kopia notatki o zdarzeniu drogowym k 10

karta czynności ratunkowych k 11

historia choroby k 13-14

skierowanie do poradni rehabilitacyjnej k 15

karta zabiegów k 16

Z uwagi na stan zdrowia- leki pourazowe, powódka poddała się leczeniu w poradni zdrowia psychicznego.

Dowód historia choroby zdrowia psychicznego k 17- 25

Następstwem urazu powódki w skutek powyższego wypadku komunikacyjnego spowodowały skręcenie kręgosłupa szyjnego w wysokości

20 % uszczerbku na zdrowiu w postaci zaburzenia korzeni nerwów rdzeniowych szyjnych. Powódka odczuwa bolesność mięśnie przykręgosłupowych i karku z ograniczeniem ruchomości na boki i ku przodowi.

Rokowania na przyszłość są pomyślne powódka wymaga regularnych ćwiczeń z zakresu kręgosłupa celem wzmocnienia mięśni przykręgosłupowych.

dowód opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii J. B. k 60-61,88

opinia biegłego sądowego z zakresu neurologi E. M.

k 109-110 , 225

Powódka K. O. cierpi na przedłużoną reakcję lękową związaną z wypadkiem z dnia 23.10.2010r bez stresu pourazowego.

Wysokość uszczerbku na zdrowiu psychicznym wynosi 5 %

dowód opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii P. Z.

k 185-188

Pozwany zakład ubezpieczeń w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi łącznie kwotę 5.000,00zł

okoliczność bezsporna.

Powódka K. O. ma 16 lat. W wyniku wypadku musiała przez okres dwóch tygodni chodzić w kołnierzu ortopedycznym a następnie na zabiegi rehabilitacyjne. Powódka po wypadku musiała z uwagi na ból kręgosłupa zrezygnować z zajęć tanecznych a także gry w tenisa stołowego i babilngtona. wcześniej powódka startowała w zawodach i zdobywała medale.

Po urazie K. O. musiała zażywać leki przeciwbólowe, miała problemy ze snem a także przy odrabianiu lekcji.

Przed wypadkiem powódka pomagała rodzicom w utrzymaniu domu, sprzątała, robiła zakupy, prasowała.

dowód przesłuchanie powódki k 217v

przesłuchanie przedstawicielki ustawowej E. O. k 218

Pismem z dnia 20 października 2010r pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do zapłaty w terminie 30 dni od otrzymania powyższego pisma kwoty 50.000,00zł.

Pismo strona pozwana odebrała w dniu 29.10.2010r

dowód akta szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt, że powódka K. O. w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 23 maja 2010r doznała obrażeń ciała w tym skrzywienia kręgosłupa w odcinku szyjnym i stłuczenia głowy. Poza sporem było ponadto, że winę za spowodowanie owego wypadku ponosi strona pozwana w której był ubezpieczony sprawca wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i w związku z przedmiotowym zdarzeniem dobrowolnie wypłaciła powodce zadośćuczynienie w kwocie 5.000,00 zł .

Spór między stronami procesu dotyczył natomiast zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, a ściślej rzecz ujmując – wysokości świadczenia, jakie strona pozwana powinna wypłacić powodowi tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku tego zdarzenia.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę wyrządzoną powodowi stanowił w niniejszej sprawie przepis art. 822 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel (zakład ubezpieczeń) zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone

osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia).

Jak już wspomniano powyżej, poza sporem był fakt, że szkoda została powodowi wyrządzona w następstwie wypadku komunikacyjnego, który został spowodowany przez sprawcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej i okoliczność ta nie była kwestionowana przez strony w toku niniejszego procesu.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącą sprawcę szkody ze stroną pozwaną, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej powodce, w myśl cytowanego wyżej przepisu art. 822 § 1 kc, przeszedł na stronę pozwaną, która uznała swoją odpowiedzialność wobec powódki i wypłaciła powodce stosowne w swojej ocenie świadczenie.

Okoliczności wypadku komunikacyjnego z dnia 23 maja 2010r, Sąd ustalił w oparciu o akta szkodowe strony pozwanej oraz w oparciu o treść zeznań powódki oraz dołączonych do akt sprawy dokumentów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W doktrynie i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, ma charakter kompensacyjny, co oznacza, że przyznana poszkodowanemu suma pieniężna nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, stanowiąc jednocześnie przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Suma ta powinna wynagrodzić poszkodowanemu doznane przez niego cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana wskutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369691; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00, Lex nr 52766; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Ustawodawca wprawdzie nie sprecyzował zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, wskazując jedynie, że suma pieniężna zasądzana z tego tytułu powinna być odpowiednia, jednakże nie budzi wątpliwości, że głównym kryterium wpływającym na wysokość tej sumy jest rozmiar doznanej krzywdy, albowiem świadczenie to ma rekompensować właśnie ową krzywdę przejawiającą się w cierpieniach fizycznych i psychicznych. W judykaturze przyjmuje się, że ocena rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy powinna uwzględniać całokształt okoliczności sprawy, tj. rodzaj naruszonego dobra, wiek poszkodowanego, postawę sprawcy, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, Lex nr 369961; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV CSK 99/05, Lex nr 198509; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., sygn. akt V CK 282/03).

Ustalając stan zdrowia powódki K. O. oraz wielkość jej cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych, Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, biegłego neurologa i psychiatry a także zeznań samej poszkodowanej jak i jej matki.

Sąd ocenił jako wiarygodne i rzetelne wszystkie opinie lekarskie sporządzone przez biegłych sądowych na potrzeby niniejszego postępowania, mimo, że pełnomocnik pozwanej początkowo kwestionował opinię biegłej sądowej E. M. (2). W ocenie Sądu zarzuty powyższe okazały się nieuzasadnione a biegła w sposób jasny i rzetelny przedstawiła dlaczego należy przyjąć u powódki łącznie 20 % uszczerbku na zdrowiu. Jak wynikało z treści opinii lekarskiej, biegła stwierdziła bowiem, że uszczerbek należy orzec w oparciu o punkt 98a – 15 % i 94b -5 %. w myśl Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub

długotrwałym uszczerbku na zdrowiu . Biegła w opinii uzupełniającej podała, iż bóle w okolicy m/łopatkowej o charakterze przeszywającym które wstępują u powódki podczas gwałtownych ruchów nie miały miejsca przed wypadkiem a zatem pozostają w związku przyczynowym zdarzeniem z dnia 23 maja 2010r.

Biegły z zakresu ortopedii J. B. wskazał zaś na 5 % uszczerbku w oparciu o punkt 94a cytowanego rozporządzenia, stwierdzając u powódki zaburzenie korzeni nerwów rdzeniowych szyjnych.

Także biegły z zakresu psychiatrii P. Z. wskazał na 5 % uszczerbku na zdrowiu psychicznym u powódki który wynika z obawy przed kolejnym wypadkiem i obawą uszkodzenia kręgosłupa.

Jak zostało ustalone przez biegłych sądowych K. O. w następstwie wypadku doznała łącznie 30 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Nadto z akt szkodowych strony pozwanej oraz z zeznań powódki i jej matki a także dołączonych dokumentów wynika, że po zaistniałym zdarzeniu powódka korzystała przez okres 2 tygodni z kołnierza ortopedycznego a później była poddawana zabiegom rehabilitacyjnym. Dodatkowo powódka z uwagi na ból kręgosłupa musiała zrezygnować z uprawiania sportu a także zajęć tanecznych. W chwili obecnej z uwagi na ból ma problemy podczas nauki a także nie może pomagać rodzicom we wspólnym gospodarstwie domowym. Ponadto K. O. odczuwa lęk przed jazdą samochodem a także kolejnym wypadkiem.

Wobec powyższego oczywistym dla Sądu jest, że w następstwie odniesionych w wyniku wypadku obrażeń ciała, powódka doznała krzywdy, na którą złożyły się zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Intensywność tych cierpień była znaczna, a wzmagał ją ponadto fakt, że bezpośrednio po zdarzeniu powódka z osoby w pełni sprawnej ruchowo musiała zrezygnować jako osoba młoda z uprawiania sportu i swego hobby- tańca.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do deprecjacji tego dobra (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., sygn. akt V CK 150/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r., sygn. akt II CKN 273/97).

Ponadto Sąd miał na uwadze, że wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany, przy czym najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., sygn. akt II CSK 78/08, Lex nr 420389).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 5.000,00 zł, wypłacone powodowi dobrowolnie przez stronę pozwaną, nie spełniło swojej funkcji kompensacyjnej i nie było adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy. Wszak należało mieć na względzie, że trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosił 30 %, co jest równoznaczne z utratą 1/3 zdrowia, a ponadto skutki wypadku powódka odczuwa do dziś.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odpowiednią sumą pieniężną, która rzeczywiście mogłaby stanowić dla powoda rekompensatę za wszelkie cierpienia i ujemne przeżycia związane z przedmiotowym wypadkiem, będzie kwota 60.000,00 zł. W związku z powyższym, uwzględniając wysokość świadczenia już wypłaconego powódce przez stronę pozwaną, Sąd zasądził na jej rzecz od strony pozwanej kwotę 55.000,00 zł tytułem brakującej kwoty zadośćuczynienia, zgodnie z żądaniem pozwu.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie łącznej 60.000,00 zł odpowiada nie tylko doznanemu przez powódkę uszczerbkowi na zdrowiu, ale uwzględnia również ogół odczuwanych przez nią cierpień i jest adekwatne do jego stopy życiowej, wobec czego stanowi należyłą rekompensatę za krzywdę powódki.

Sąd podziela pogląd, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą na skutek rozstroju zdrowia i związanego z nim uszkodzenia ciała, którego wysokość w ostatecznym wyniku zależy od uznania Sądu, nie może być uznane za nadmierne nawet wówczas, gdy przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa, mogło być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi trwałych następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1997 r., sygn. akt II CKN 41/96, niepubl.).

Podsumowując powyższe, Sąd zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej, łącznie kwotę 55.000,00zł, z tym że odsetki ustawowe od kwoty 5.000,00zł orzekł od dnia 22 marca 2011r – to jest od dnia złożenia pozwu a od kwoty 50.000,00zł od dnia 7 lutego 2013r – od dnia rozszerzenia żądania pozwu.

Rozstrzygnięcie powyższe o odsetkach ustawowych od zasądanego świadczenia pieniężnego Sąd oparł o treść przepisów art. 481 § 1 i § 2 kc oraz art. 455 kc.

Zgodnie z treścią przepisów art. 481 § 1 i § 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Sąd miał na uwadze, że zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, staje się wymagalne już w chwili wyrządzenia krzywdy, jednakże nie oznacza to jeszcze, że od tej chwili dłużnik zobowiązany do zapłaty tego świadczenia popada w opóźnienie w jego spełnieniu. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma bowiem pierwotnie charakter zobowiązania bezterminowego i zgodnie z cytowanym powyżej przepisem art. 455 kc, jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe następuje w momencie skierowania przez wierzyciela (poszkodowanego) wezwania do dłużnika (osoby ponoszącej odpowiedzialność odszkodowawczą), aby ten spełnił świadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt I CSK 433/06).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik powódki wprowadził wezwał stronę pozwaną o zapłatę kwoty 50.000,00 zł to jednakże złożył pozew o zapłatę kwoty 5000zł a tym samym nie sposób uznać, aby już w dniu 9 listopada 2010r skonkretyzował swoje żądanie. W ocenie Sądu nie można podzielić poglądu aby wezwanie strony pozwanej do zapłaty kwoty 50.000,00zł a następnie złożenie pozwu o zapłatę kwotę stanowiło skonkretyzowanie roszczenia. W takiej bowiem sytuacji co podkreślił Sąd Najwyższy w wezwaniu do zapłaty jak i w pozwie powinna być jedna konkretna kwota. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca a zatem nie można przyjąć tezy, aby powódka sprecyzowała swoje żądanie wobec strony pozwanej. W tej sytuacji także rozszerzenie powództwa spowodowało zdaniem Sądu konieczność zasądzenia odsetek od daty 7 lutego 2013r a nie od wezwania do zapłaty. Ponadto podkreślić należy, iż jeśli nawet powódka nie mogła sprecyzować w dniu złożenia pozwu rozmiaru krzywdy to tym bardziej nie sposób przyjąć aby strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego mogła już w okresie października 2010r ustalić poziom uszkodzenia na zdrowiu powódki a tym samym w konsekwencji ponosić koszty związane z wypłatą ustawowych odsetek. Skoro bowiem w toku sprawy ustalono ostatecznie po wydaniu opinii przez 3 biegłych zakres krzywdy powódki to tym bardziej, w ocenie Sądu, zaprezentowana powyżej teza znajduje swoje uzasadnienie bowiem nie sposób przyjąć, aby zakład ubezpieczeń pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Dodatkowo Sąd ustalił odpowiedzialność strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku w myśl art 189kpc, gdyż jak wynika z wydanych przez biegłych sądowych opinii lekarskich proces leczenia powódki nie jest jeszcze zakończony.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, Sąd oparł o treść przepisu art. 100 kpc.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 kpc, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, ale sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich

kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił żądanie powódki niemalże w całości, oddalając powództwo jedynie w nieznaczonej części co do odsetek wobec czego Sąd uznał iż strona pozwana powinna zwrócić całość kosztów.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 98 § 3 kpc, do niezbędnych ko procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Te zaś wyniosły kwotę 3600zł z tytułu zastępstwa procesowego 17 zł pełnomocnictwo, wpis w kwocie 2750 zł i zaliczka na opinię biegłego 900zł co daje łącznie kwotę 7267zł.

Rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych, zawarte w punkcie V sentencji wyroku, zapadło w oparciu o treść przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie koszty wyniosły 1419,38 zł zaś zaliczka została uiszczona w kwocie 900zł zatem strona pozwana zobowiązana jest do wpłacenia kwoty 519,38zł

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.